Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 458 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. HARDY**
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 30 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 juni 2025 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische minderjarige zoon.

1.2. Op 30 januari 2026 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.06.2025 werd ingediend door:
Naam: G. (..)
Voorna(a)m(en): R. A. (..)
Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (..)1979
Geboorteplaats: (..)
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx
Verblijvende te: (..)
Aliassen:
C. R. (..) °(..)1979, van Russische nationaliteit;
V. V. (..) °(..)1979, van Russische nationaliteit.
om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische zoon, G. I. (..) (RR: xxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.
Een eerdere aanvraag dd. 01.09.2023 werd geweigerd op 28.02.2024. Betrokkene ingesteld bij de RVV op 21.03.2024 werd op 26.01.2026 verworpen (cfr. infra). Nadien werden er nog aanvragen ingediend op 19.03.2024, dewelke werd geweigerd op 23.09.2024, op 14.10.2024 dewelke werd geweigerd op 16.05.2025, en op 12.06.2025 werd huidige aanvraag ingediend.
Betrokkene poogt opnieuw verblijfsrecht te bekomen. Ondanks het feit dat betrokkene werd geseind met het inreisverbod in de SIS databank onder de identiteit V.V. A. (..) kwam betrokkene alsnog België binnen en diende op 21.02.2023 een eerste aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgisch kind. Bij de aanvraag legde hij een paspoort voor afgeleverd op 17.11.2020 met een totaal gewijzigde identiteit, namelijk G. R. A. (..) + een attest van naamswijziging opgenomen in de registers van een Tsjetsjeense republiek op 27.08.2020. Op 11.05.2023 diende hij tevens een asielaanvraag in. Tijdens zijn asielverhoor heeft betrokkene verklaard dat hij een visum wou aanvragen en naar zijn gezin wilde komen en hij daarom nu een andere naam gebruikte. Betrokkene heeft dus wel degelijk zijn seining willen omzeilen en dus op een listige wijze zijn aanvraag gezinshereniging kunnen indienen.
Beide aanvragen werden geweigerd respectievelijk op 29.08.2023 en op 28.07.2023 werd zijn asielaanvraag geweigerd met een bijlage 26quater met vasthouding in het gesloten centrum. Het Eurodac-onderzoek had immers uitgewezen dat betrokkene op 29.07.2021 asiel had aangevraagd in Litouwen nadat hij aldaar was binnengekomen via Wit-Rusland. Op 09.06.2023 werd een overnameverzoek gericht aan de Litouwse autoriteiten hetwelk werd aanvaard diezelfde dag.
Beide weigeringsbeslissingen werden op 20.08.2023 door de RVV geschorst en betrokkene werd vrijgesteld uit het gesloten centrum. Van enige overname naar Litouwen was dus geen sprake meer. De asielaanvraag diende verder in België te worden behandeld, de asielaanvraag is op heden nog lopende.
Ondertussen had betrokkene reeds een tweede aanvraag gezinsherenging in functie van zijn kind ingediend op 01.09.2023 dewelke werd geweigerd op 28.02.2024 (samen met de eerste aanvraag) wegens een inreisverbod van Frankrijk. Het beroep bij de RVV werd ingesteld, ondertussen werden nog drie aanvragen ingediend. Inmiddels werd het beroep tegen de beslissing dd. 28.02.2024 verworpen door de RvV bij arrest 339 898 dd. 21.01.2026.
Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Met andere woorden er mag geen sprake zijn van een inreisverbod op betrokkenes naam. Ook al heeft betrokkene zijn identiteit gewijzigd, de seining op zijn vorige naam is blijven bestaan en intussen werd betrokkenes nieuwe identiteit aan de seining toegevoegd.
In ieder geval wanneer een EU-lidstaat overweegt om alsnog een verblijfstitel af te leveren, deze lidstaat op grond van artikel 25, lid 1, eerste alinea, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO) stelselmatig het Schengeninformatiesysteem (SIS) dient te raadplegen.
Uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene sinds 2015 en tot op heden nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Franse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot minstens 06.08.2030. Betrokkene werd door Frankrijk (FRxxxxxxxxxxxxxxx) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Ondertussen weten we reeds sedert de beëindiging van zijn verblijf in 2017 dat de seining door Frankrijk te wijten is aan het feit dat betrokkene aldaar gelinkt is aan terrorisme. De buitenvervolgingstelling voor inbreuken naar Belgisch recht (cfr. Beschikking dd. 02.05.2023 met not.nr. FDxxxxxxxx en O.R. nr. xxxxxxx met inbegrip van de vordering van het Federaal parket dd. 06.02.2023) doet daaraan geen afbreuk. Er kan niet blijken dat betrokkene de ontseining zou hebben aangevraagd bij de Franse autoriteiten, laat staan dat hij deze zou hebben bekomen.
Ondanks de seining zou aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht kunnen gegeven worden wanneer zou blijken dat er een zodanige afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen hem en de referentiepersoon (zijn Belgische kinderen) waarbij de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene tot gevolg zou hebben dat de

referentiepersoon feitelijk gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Dit heeft betrokkene geenszins aangetoond.
Ter staving hiervan werden volgende stukken voorgelegd:
- Het paspoort van betrokkene afgeleverd op 17.11.2020 met stukken omtrent zijn naamswijziging, geboorteaktes van de kinderen A. (..), S., F. (..) en I. (..) alsook de identiteitskaarten van zijn dochters; een uittreksel uit de huwelijksakte met de moeder van zijn kinderen en haar identiteitskaart; attest van gezinssamenstelling dd. 01.05.2025 waaruit de gezamenlijke vestiging blijkt van de 6 gezinsleden.
- De Russische paspoorten van mevrouw en de drie dochters, alsook het Belgische paspoort van F. (..), waaruit blijkt dat zij betrokkene in Rusland hebben bezocht.
- 10 foto's van betrokkene met (enkele van) zijn kinderen en/of zijn vrouw op 5 gelegenheden, deze zouden zijn genomen in België; 4 foto's van betrokkene met (één van) zijn kinderen, deze zouden genomen zijn in Rusland.
- Attest Mutas dd. 04.04.2019
- Getuigenis van betrokkene zijn echtgenote (s.d.); deze lijkt inmiddels achterhaald gelet meneer intussen bewijzen van werk heeft voorgelegd.
- Bewijzen van tewerkstelling bij (..) SA op naam van betrokkene voor de maanden maart en april 2025
- Attesten CAW-begeleidster dd. 17.01.2019 en 10.08.2023
- Begeleidende brief advocaat dd. 24.06.2025
Betrokkene is nog steeds getrouwd met de Belgische G. B. M. (..) en samen hebben ze nu ondertussen vier minderjarige kinderen van Belgische nationaliteit, waarmee hij sedert 21.02.2023 opnieuw mee samenwoont. Echter het hebben van Belgische minderjarige kinderen in het Rijk geeft niet automatisch recht op een verblijf. Zijn verblijf is destijds in 2017 beëindigd geweest en hij is gedwongen verwijderd terwijl hij reeds de vader was van drie Belgische minderjarige kinderen, met wie hij op het moment van de beslissing weliswaar niet samenwoonde. Het feit dat er nu wel sprake is van samenwoonst, is nog geen reden om hem opnieuw verblijf toe te staan. Er is echter in het verleden nooit sprake geweest van een duurzame samenwoonst en dat is niet enkel te wijten aan zijn gedwongen repatriëring in 2017. Voor zijn repatriëring had betrokkene er zelf voor gekozen om gedurende bijna een jaar (vanaf 30.10.2013 september 2014) naar een jihadistische conflictzone te trekken. Betrokkene legt in dat kader een attest voor van Mutas waaruit blijkt dat hij in een ziekenhuis opgenomen was van 06.06.2014 tot 11.07.2014 waarna hij op 07.09.2014 gerepatrieerd werd door de Alarmcentrale Mutas. Deze kortstondige ziekenhuisopname doet dan ook minstens geen afbreuk aan de periode vanaf 30.10.2013 tot de opname. Ook nadien, sinds zijn terugkeer in september 2014, heeft hij bovendien slechts ongeveer 6 maanden bij zijn gezin verbleven om dan vanaf 04.03.2015 tot aan zijn repatriëring door DVZ helemaal niet meer met hen samen te wonen.
Dit toont aan dat betrokkene er zelf voor gekozen heeft zijn echtgenote en kinderen (meermaals) in België achter te laten en geen gezinscel te onderhouden. Zijn aanwezigheid in België werd voor het eerst terug vastgesteld in februari 2023. Het is dus redelijk te stellen dat er zowel tijdens de periode waarin hij verblijfsgerechtigd was als op heden geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de kinderen en hem die heden zou nopen tot enig afgeleid verblijfsrecht. De moeder heeft zowel na de beëindiging van zijn verblijfsrecht maar ook tijdens zijn verblijfsgerechtigde periode voornamelijk alleen ingestaan voor de zorg van de kinderen. Dat betrokkene sinds februari 2023 opnieuw adres houdt bij zijn gezin, kan niet van een afhankelijkheidsrelatie getuigen zoals bedoeld in arrest K.A.
Verder, zoals aangegeven, is betrokkene gehuwd met een Belgische onderane. Een huwelijk geeft hem echter evenmin automatisch recht op een verblijf. Er dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding zou bestaan dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een wettelijke band tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen en dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn vrouw: betrokkene en de echgenote zijn allebei volwassen personen die reeds jarenlang apart van elkaar hebben geleefd: betrokkene alleen in het buitenland – eerst ten gevolge van zijn eigen vrije keuze, vervolgens door de beslissing beëindiging verblijf en repatriëring – en de echtgenote in België met de kinderen. Uit niets blijkt dat zij toen in de zorg voor zichzelf en kinderen tekort kwam. Het spreekt voor zich dat de moeder voorzag in de zorgen van de kinderen, zowel emotioneel als materieel/financieel. Er kan zodus evenmin een financiële afhankelijkheid van het gezin tegenover betrokkene blijken, die voor betrokkene tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden. Er liggen geen bewijzen voor van financiële steun of steun in welke vorm dan ook in de ruime periodes van afwezigheid van betrokkene waaruit zou kunnen opgemaakt worden dat zijn vrouw en kind dermate afhankelijk waren en zijn dat huidige beslissing tot gevolg zou hebben dat zij de Europese Unie in zijn geheel zouden moeten verlaten. Inmiddels liggen er bewijzen van tewerkstelling voor, maar gelet op voorgaande kan op geen enkele wijze blijken dat het welzijn van de kinderen in het gedrang zou komen door de fysieke afwezigheid van betrokkene, zij zijn het immers lang niet anders gewoon geweest en uit niets kan blijken dat zij niet verder zouden hebben kunnen verblijven

in het Rijk bij afwezigheid van meneer of hij van op afstand hun verblijf in België mee zou hebben mogelijk gemaakt op de ene of andere manier: de moeder van de kinderen, die steeds voor hen heeft ingestaan, is permanent aanwezig; ze zijn zodoende ononderbroken vergezeld door de moeder. Er kan niet blijken uit de voorgelegde stukken dat de echtgenote niet langer bereid en/of in staat is om de zorg voor haar kinderen, waaronder de referentiepersoon op zich te nemen. Uit een getuigenis van haar, toegevoegd bij de aanvraag gezinshereniging, laat zij blijken dat betrokkene medische problemen zou hebben (gehad?) en daardoor geen goed werk zou vinden. Echter dit wordt niet gestaafd aan de hand van objectieve bewijzen en is dus slechts een verklaring. Bovendien blijkt meneer intussen wel degelijk aan het werk, waardoor het redelijk te stellen is dat deze medische aandoening mogelijks op heden niet meer speelt. Zodoende kan de moeder verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Uit de attesten van het CAW blijkt bovendien dat zij haar weg in onze verzorgingsstaat op dat vlak reeds heeft gevonden daar zij reeds jaren ondersteuning en advies krijgt van het CAW. Gelet op de de erg lange periodes van afwezigheid van betrokkene en het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het is niet omdat een kind één van zijn ouders zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling, zeker omdat de kinderen in deze situatie meer gewend zijn aan de afwezigheid van betrokkene dan aan zijn aanwezigheid. Ook van op afstand kan betrokkene het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij referentiepersoon, of welke wijze betrokkene dan ook contacten onderhield de afgelopen jaren. Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan de ouders van de kinderen om in het belang van hen te beslissen hoe zij de contacten verder/opnieuw wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten. Uit het schrijven van de advocaat dd. 24.06.2025, de voorgelegde paspoorten met reisstempels en bijgevoegde foto's is immers gebleken dat zij betrokkene hebben bezocht in Rusland.
Dat er verder volgens de twee brieven van het CAW (eentje van 2019 en eentje van 2023) een gemis zou zijn in hoofde van de kinderen – toch minstens de oudste dochter – toen hun vader afwezig was, kan zeker wel aangenomen worden. Dat de kinderen daarvan echter een trauma zouden hebben opgelopen (cfr. attest dd. 10.08.2023), kan uit niets blijken. Bovendien dient evenwel te worden gewezen op het gegeven dat hij ook vrijwillige vertrokken is bij zijn gezin, dat zij nadien ook helemaal niet meer samenwoonden en de kinderen bij moeder woonden (cfr. supra). Het CAW gaat daar niet dieper op in, mogelijks heeft de begeleidster daar ook geen weet van. In elk geval; dat er volgens het attest sprake zou zijn van een harmonieus gezin en van hechte banden die ze onderhouden, is geen afdoende bewijs van een afhankelijkheidsrelatie in de zin van het arrest K.A. Een toetsing aan art. 43VW dringt zich dan ook niet op nu er geen sprake is van enige afhankelijkheid zoals bedoeld in arrest K.A. Geen van de overige voorgelegde documenten (bvb de enkele foto's van in België) doen afbreuk aan al het voorgaande.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken aan de Franse autoriteiten, zijn echtgenote en kinderen ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Wel integendeel, betrokkene verliet reeds meerdere malen het grondgebied – zowel vrijwillig als door repatriëring. Er kan aldus worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden. Omtrent het lopende verzoek om internationale bescherming van betrokkene kan worden opgemerkt dat onderhavige beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat het feit of betrokkene al dan niet een asielaanvraag heeft ingediend, geen invloed heeft op de beoordeling of er sprake is van een afgeleid verblijfsrecht.
In dat opzicht is het niet onredelijk te stellen om het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 te weigeren, gezien hij niet voldoet aan de algemene binnenkomstvoorwaarden (artikel 6 (puntje d) van de verordening 2016/399 van het Europese Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode) en bovendien ook niet voldoet aan artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, gezien één van deze voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het SIS (Schengen Informatiesysteem).
Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van:
- *artikel 8 EVRM;*
- *artikelen 7 en 24 van het Handvest;*
- *artikel 20 VWEU;*
- *artikelen 1/3, 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“Vw”);*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, en in het bijzonder het zorgvuldigheidsplicht;*

1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikelen 8 EVRM en 7 en 24 van het Handvest beschermen het familieleven en het hoger belang van het kind.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, arrest van 2 augustus 2001, Boultiftegen Zwitserland; EHRM, arrest van 15 juli 2003, Mokrani tegen Frankrijk, 8$ 30 en 31; EHRM, arrest van 17 april 2014, Paposhvili v. België, par. 141) en uw Raad (nr. 159 065 van 19.12.2015; nr. 143 483 van 16.04.2015; nr. 139 759 van 26.02.2015; 25.10.2013, nr. 112.862; nr. 31.274 van 8.09.2009; nr. 37.703 van 28.01.2010), hebben al vele malen de gelegenheid gehad om te benadrukken dat een "zo nauwgezet mogelijke" analyse vereist is waneer het recht op privé- en gezinsleven in het geding is. Het is een plicht tot “versterkte“ toetsing. In zijn jurisprudentie benadrukt het Hof het belang van factoren zoals de zwaarte van de straf, de duur van het verblijf, de banden in het land waarnaar hij zal worden teruggestuurd. Het fundamentele recht op een privé- en gezinsleven kan de toepassing van de bepalingen van de wet van 15.12.1980.
Inmenging in het privé- en gezinsleven is alleen mogelijk indien :
- het bij wet is voorzien (legaliteitscriterium);
- een "legitiem" doel nastreeft ;
- evenredig is;
Artikel 20 VWEU:
“Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.
2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben deplichten die bij de Verdragenzijn bepaald. Zij hebben, onder andere,
a. het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;
b. het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijfhouden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;
c. het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;
d. het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.
Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”
Artikel 1/3 VW:
“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.
Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort”
Artikel 40bis VW :
“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.
§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :
a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.
Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :
- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de tweejaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
b) met elkaar komen samenleven;
c) [beiden ouderzijn dan eenentwintigjaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;]?
d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
f) Eten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.}?
3° [de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;}?
4° [de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;}?*
5° [de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, $ 4, eerste lid, 2° uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.]#.]2*
De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.
§ 3. De in 6 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Uniezijn, moetenzij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
§ 4. [4 De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel40, § 4, eerste lid, 1°en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan dein artikel 41, §§ 1 of2, bedoelde voorwaarden.]#
[4 De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie]? moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede doorzijn kinderen of door de kinderen van zijn echtgenoot of partner voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of partner en mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan dein artikel 41, §§ 1 of2, bedoelde voorwaarden.
Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, § 1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het socialezekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.} In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.}?"*
Artikel 40ter VW :
"§1. Als Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en verblijf wordt beschouwd: de Belg die, na een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 21 van

het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, terugkeert om zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen.
De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2 van een Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in hoofdstuk dan wel hoofdstuk Ibis, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden:
1° het gezinsleven werd opgebouwd dan wel bestendigd tijdens het daadwerkelijke verblijf van de Belg en het familielid in een andere lidstaat van de Europese Unie; en
2° de familieleden begeleiden of vervoegen de Belg op het grondgebied van het Rijk; en
3° het gezinsleven werd niet beëindigd voor de binnenkomst van het familielid op het grondgebied van het Rijk dan wel voor de indiening van het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht krachtens dit artikel.
§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16juli 2004 houdende het Wetboek van internationaalprivaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;
3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.
De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:
[f 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;}?
[2 2° beschikt over behoorlijke huisvesting die als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en dewelke voldoet aan de wettelijk geldende criteria inzake veiligheid en hygiëne. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria waaraan het onroerend goed moet voldoen alsook de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden]?;
3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.
Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, $ 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouderzijn dan eenentwintigjaar.
§3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3° die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg
Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.

§4. Onverminderd de artikelen 42teren 42quater, kan er binnen vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Belg, ook een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden beoogd in §2, wanneer niet meer is voldaan aan de voorwaarden voorzien in de voorgaande paragrafen. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot einde van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in $ 2, eerste lid, 3° houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot beëindiging van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg."
Artikel 62 VW:
"§1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.
De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:
1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;
2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;
3° de betrokkene is onbereikbaar.
§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, 6 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel39/79, §3.
§3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :
1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;
2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;
3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;
4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;
5° een politieambtenaar;
6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;
7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatstis;
8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.
Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfsplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :
1° bij aangetekende brief;
2° per bode, met ontvangstbewijs;
3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bijzijn advocaat;
4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."
De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).
Artikel 62 VW, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.
De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit étre adéquate et le contrôle s'étend a cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude,l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoquele raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendreles justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la

juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1. EERSTE ONDERDEEL

De motivering is niet passend gemotiveerd daar verwerende partij verwijst ten onrechte naar een inreisverbod tot 06.08.2030 genomen door de Franse overheden maar verzoeker vindt nergens in zijn administratief enig informatie die het bestaan van dergelijk verbod staaft :
Ten eerste heeft verwerende partij zelf, in de vorige weigerinsbeslissingen, telkens verwezen naar een inreisverbod geldig tot 2025 :
Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene sinds 2015 het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Franse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.LS.11) tot minstens 2025. (Betrokkene is heden sinds enige tijd terug op het Schengengrondgebied, hij geeft dus geen gevolg aan dit inreisverbod zoals mag worden verwacht. Het is dus niet uitgesloten dat deze seining nogmaals wordt verlengd.) Hoe dan ook, betrokkene werd door Frankrijk (FR0123849500000000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.
(beslissing van 28/02/2024)
Dus blijkt uit nazicht van het dossier dat betrokkene sinds 2015 nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Franse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot minstens 2025. Betrokkene werd door Frankrijk (FRO123849500000000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Ondertussen weten we reeds sedert de beëindiging van zijn verblijf in 2017 dat de seining door Frankrijk te wijten is aan het feit dat betrokkene ook aldaar gelinkt is aan terrorisme.

(beslissing van 23/09/2024)
Dus blijkt uit nazicht van het dossier dat betrokkene sinds 2015 nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Franse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 SLS.II) tot minstens 06.12.2025. Betrokkene werd door Frankrijk (FR0123849500000000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Ondertussen weten we reeds sedert de beëindiging van zijn verblijf in 2017 dat de seining door Frankrijk te wijten is aan het feit dat betrokkene ook aldaar gelinkt is aan terrorisme. Verlenging van de seining is niet uitgesloten gelet het mogelijk is dat het inreisverbod een langere termijn beslaat dan in één keer kon worden ingevoerd en bovendien rekening moet worden gehouden met arrest Ouhrami van het Hof van Justitie.
(beslissing van 16/05/2025)
Ten tweede stelt verzoekende partij vast dat het administratief dossier tegenstrijdige et niet-overeenstemmend informatie bevat :
In een "prinstcreen" van 2017 van de SIS kan men lezen dat de seining van Frankrijk vervalt op 24.01.2020 (stuk 4) :
(..)
In een mailwisseling dd. 28/2/2024 (stuk 5) komt plots het jaar 2025 aan bod en kan men lezen dat verwerende partij zijn beslissing stoelt op vermoedens : "Aangezien de SIS seining verlengd werd (en er geen nieuwe met een andere referentie werd aangemaakt) kan ervan uit gegaan worden dat de motieven niet veranderd zijn. De seining werd inderdaad in 2022 verlengd tot 2025, ik vermoed dat hun IRV een duur van 10jaar heeft."
Of het nu gaat om de inreisverboden waarnaar de tegenpartij zelf verwijst, of om de informatie in het administratief dossier, niets stemt overeen: 2020; 2025; 2030.

Nochtans, komt het de tegenpartij toe haar beslissingen omstandig te motiveren en de verzoekende partij de mogelijkheid te bieden de motieven die aan haar beslissingen ten grondslag liggen te begrijpen, des te meer wanneer het gezinsleven en het belang van minderjarigen in het geding zijn (zie infra). Deze verwijzing, in de motivering, naar een inreisverbod genomen door de Franse overheden, betreft nochtans een fundamenteel punt van de motivering die als gevolg heeft dat verwerende partij naar de rechtspraak KA verwijst en een bijzondere analyse die in principe niet vereist is door artikelen 40ter en 40bis.
Kennelijk laten noch het administratief dossier, noch de bestreden beslissing de verzoeker toe de juridische situatie waarin hij zich bevindt te begrijpen.
De beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij schendt artikel 1/3 VW en de motiveringsplichten aangezien het negeert dat verzoeker een asielzoeker in België is en dat hij momenteel recht heeft op voorlopig verblijf in België, wat met zich meebrengt het inreisverbod opgeschort is gedurende het asielprocedure en dat het geen obstakel kan vormen bij het indienen van een gezinsherenigingsaanvraag.
Artikel 1/3 VW voorziet specifiek dat verwijderingsmaatregelen opgeschort worden tijdens het behandelen van een asielprocedure :
"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.
Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort"
*Een inreisverbod wordt als volg gedefinieerd in de Vreemdelingenwet : *8° [4 inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"*
Het inreisverbod is vervolgens een accessoire van een beslissing tot verwijdering en wordt dan ook opgeschorst gedurende een verzoek om internationale bescherming. Er kan niet worden gesteld dat een hoofdbeslissing zou kunnen worden geschorst, maar niet de bijbehorende accessoires die deze beslissing onvermijdelijk volgen.
Aangezien het inreisverbod is geschorst, kan het geen beletsel vormen voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging op het Belgisch grondgebied. De autoriteiten kunnen de verzoeker niet machtigen tot een voorlopig verblijf als asielzoeker in België en tegelijkertijd stellen dat hij er niet mag verblijven om een aanvraag in te dienen tot erkenning van zijn verblijfsrecht als vader van Belgische kinderen.
Verwerende partij schendt artikelen 1/3 VW, 40bis en 40ter en haar motiveringsplichten en de bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.3. DERDE ONDERDEEL

Verwerende partij handelt op een tegenstrijdige wijze aangezien het naar een inreisverbod genomen in 2015 door de Franse overheden verwijst om vast te stellen dat verzoeker geen recht heeft tot binnenkomst in België alhoewel verwerende partij manifest besloten heeft om dat verbod in te trekken, tenminste voor wat België betreft, daar België het recht op permanent verblijf heeft toegekend aan verzoeker en een F+-kaart heeft uitgereikt op 29.06.2016.
Verwerende partij kan vervolgens niet gevolgd worden wanneer het deze inreisverbod in 2026 tegen verzoeker opwerpt terwijl zij er in 2016 kennelijk aan voorbij is gegaan.
De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2.4. DERDE ONDERDEEL

Er dient vastgesteld te worden dat verwerende partij het familieleven en het hoger belang van de betrokkene minderjarige kinderen van verzoekende partij noch voldoende noch correct apprecieert.
In de motivering moet rekening worden gehouden met de ingediende aanvragen en de informatie die aan de administratie is verstrekt, zelfs later (RVV, 10 juli 2015, n° 149.476).
Uw Raad heeft onlangs de verplichting van verwerende partij herinnerd om de eisers in staat te stellen hun dossier op dit punt te vervolledigen :
"Il demeure, toutefois, que le devoir de minutie auquel la partie défenderesse est tenue lui impose, même si la loi ne le prévoit pas, de procéder aux recherches nécessaires pour déterminer, en pleine connaissance de cause, l'existence ou non d'une relation de dépendance telle que décrite ci-dessus.

Il s'ensuit qu'en l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait se contenter de constater que la partie requérante n'a pas fourni « une preuve suffisante de l'existence d'une relation de dépendance entre [lui] et l'ouvrant droit au séjour([L.L.] / [...) tel qu'un droit de séjour dérivé devrait [lui] être reconnu ».
En effet, bien que corroboré par l'examen du dossier administratif, ce constat ne peut occulter qu'en ce cas précis, l'examen du dossier administratif ne montre pas que la partie défenderesse ait, d'une manière ou d'une autre, veillé à récolter toutes les informations nécessaires pour lui permettre, avant de rejeter la demande de séjour du requérant pour le motif qu'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée qui n'a ni été levée, ni suspendue, d'examiner, en pleine connaissance de cause, s'il existe, entre lui et sa conjointe Belge, citoyenne de l'Union, une relation de dépendance telle qu'il pourrait, le cas échéant, se prévaloir d'un droit dérivé au séjour qu'il pourrait tirer de l'article 20 du TFUE.
Ainsi, il peut être relevé que le requérant n'apparaît pas avoir été suffisamment mis en mesure de compléter son dossier, l'annexe 19ter délivrée à celui-ci lors de l'introduction de sa demande de séjour ne comportant nulle mention relative à la communication d'éléments pertinents pour permettre à la partie défenderesse d'examiner si ce dernier peut, le cas échéant, se prévaloir d'un droit dérivé au séjour qu'il pourrait tirer de l'article 20 du TFUE, en qualité de conjoint d'une Belge, citoyenne de l'Union européenne. De même, l'examen du dossier administratif ne montre pas non plus que la partie défenderesse aurait, ultérieurement, lors de l'examen de la demande, eu le souci de permettre au requérant d'avancer de tels éléments ou de procéder ,si besoin est, aux recherches nécessaires.
Ces constats sont d'autant plus dommageables que la conjointe du requérant étant une citoyenne Belge majeure, il importait à la partie défenderesse de mettre celui-ci en mesure d'avancer tous les éléments utiles pour établir, conformément aux enseignements des arrêts cités aux points 3.4. et 3.5., qu'il se trouve dans un « cas exceptionnel[.] dans lel.Jquel[.], eu égard à l'ensemble des circonstances pertinentes,[il] ne pourrait, d'aucune manière, être séparé[.] du membre de sa famille dont [il] dépend ».
Op die manier heeft Uw Raad kunnen herhalen hoe belangrijk het is om de afhankelijkheidsrelatie te analyseren wanneer artikel 20 VWEU in het gedrang is.
In casu, roept verzoeker op spontane wijze verschillende, belangrijke en fundamentele elementen in die de afhankelijkheidsrelatie tussen zijn kinderen en hem aantonen en deze worden op een verkeerde wijze geappreciеerd en
Verwerende partij analyse van verzoekers afhankelijkheidsrelatie met zijn kinderen is noch zorgvuldig, noch adequaat, noch correct :

- *Verwerende partij hecht meer belang, gewicht en aandacht aan de gezinssituatie van meer dan 10 jaar geleden dan dat zij de huidige situatie waarin het gezin zich bevindt, sinds 2023, naar behoren in overweging neemt en analyseert: Zij brengt een motivering van 18 lijnen naar voren die betrekking heeft op een periode van vóór 2015, en wijdt slechts twee korte lijnen aan de gezinssituatie zoals die sinds 2023 bestaat, hetgeen inmiddels al meer dan drie ononderbroken jaren is : " Dat betrokkenne sinds februari 2013 opnieuw adres houdt bij zijn gezin, kan niet van een afhankelijkheidsrelatie getuigen zoals bedoeld in arrest KA".*
- *Zelfs indien de tegenpartij gevolgd zou moeten worden wat betreft de periode voorafgaand aan de terugkeer van de verzoeker naar België — quod non, zie infra — moet de analyse van de afhankelijkheid actueel zijn; een relatie kan immers uiteraard evolueren naargelang de wendingen van het leven. Het principiële standpunt van de tegenpartij, volgens hetwelk de vaststelling van het ontbreken van afhankelijkheid in het verleden onvermijdelijk leidt tot de vaststelling van het ontbreken van huidige afhankelijkheid, is niet wettig. De rechtspraak legt immers een individuele, omstandige en actuele analyse van de gezinssituatie op (zie C.C.E., n 299 033 van 20 december 2023, punt. 3.6.1 :" i/ importe de relever que le devoir de minutie qui s'impose a la partie défenderesse commande qu'aucune décision administrative ne peut étre réguliérement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé a un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle elle entend se prononcer. Il en résulte que ce principe oblige la partie défenderesse à récolter tous les renseignements nécessaires et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »*

Wat betreft de periode voor de gedwongen verwijdering van verzoeker moet men vaststellen dat verwerende partijs analyse niet gevolgd kan worden :
o Het feit dat verzoeker gedurende bijna één jaar niet bij zijn familie heeft gewoond is uitgelegd door huwelijksproblemen, die hij nooit verzwogen heeft. Dit betekent echter niet dat hij de banden met zijn kinderen en zijn vrouw heeft verbroken of dat er vandaag geen afhankelijke relatie tussen hen bestaat;
o Zijn afwezigheid van het grondgebied in 2014 was toe te reiken aan een medische situatie en zoals er hierboven uiteen werd gezet hebben verzoekers vrouw en kinderen nooit hun banden met verzoeker tijdens deze periode verbroken : "In 2013 ging verzoeker op bezoek bij familieleden in Tsjetsjenië. Gedurende zijn verblijf raakte hij ernstig ziek en in de coma. Het was verboden, op medisch vlak, om hem te laten terugreizen naar België. In september 2014 werd hij uiteindelijk gerepatrieerd, samen met zijn echtgenote en de kinderen, met de steun van hun verzekeraar (stuk 4). Verzoeker legde talrijke bewijzen daarvan in het kader van eerdere procedure, alsook in het kader van een strafrechtzaak (zie hieronder)"

De analyse van verwerende partij is duidelijk niet relevant en ontoereikend en ontkent de volledige familiegeschiedenis van de aanvrager, ondanks het feit dat deze expliciet in de aanvraag wordt beschreven ;
De volgende vaststelling is helemaal fout : "het is dus redelijk te stellen dat er zowel tijdens de periode waarin hij verblijfsgerechtigd was als op heden geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de kinderen en hem" : verzoeker had een afhankelijkheidsrelatie met zijn kinderen voor 2017 (anders had hij nooit een F+ kaart in 2016 gekregen) en heeft op heden een afhankelijkheidsrelatie met hen, de actuele situatie van het gezin wordt in de bestreden beslissing nooit besproken dus verwerende partij kan ook geen "redelijke" vaststelling maken;
Verwerende partij zegt geen woord over het feit dat, ondanks de afstand, verzoeker zijn relatie met zijn kinderen en vrouw heeft blijven houden alhoewel dit duidelijk uitgelegd werd in de steunende brief (stuk 3) : 'Ondanks verzoekers repatriëring in 2017 heeft de familie alles in het werk gesteld om de relatie tussen de gezinsleden in stand te houden: "Zowel zijn echtgenote als de kinderen hebben het zeer moeilijk gehad met deze uitwijzing en hebben op psychologisch vlak bijstand moeten krijgen (zie stuk 5). Zijn vrouw en kinderen kwamen hem meermaals bezoeken in Tsjetsjenië (stuk 6 stampen in paspoorten en stuk 7fotos en stuk 8 verklaring van zijn echtgenote). Het leven was daar moeilijk voor hem, tot op het moment dat het onleefbaar en te gevaarlijk werd."
Verwerende partij stelt op een unilaterale manier vast dat het feit dat "betrokkene sinds februari 2023 opnieuw adres houdt bij zijn gezin" niet van een "afhankelijkheidsrelatie kan getuigen zoals bedoeld in arrest K.A." De redenen voor deze vaststelling worden echter niet toegelicht en er kan enkel worden gesteld dat deze stelling niet kan worden gevolgd voor zover het daadwerkelijk en ononderbroken samenwonen gedurende meer dan 3 jaar tussen een vader en zijn minderjarige kinderen duidelijk kan leiden tot een afhankelijkheidsrelatie in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Er zij ook aan herinnerd dat er een vermoeden van een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen een ouder en zijn kind (RVV n°299.034 van 20 december 2023; HvJ, Subdelegacion del Gobierno en Toledo c. XU en QP, 5 mei 2022, C-451/19 en C-532/19). Dit geldt a fortiori des te meer wanneer de ouder en het kind samenwonen. Het is vervolgens aan verwerende partij is om het tegendeel te bewijzen, wat zij in deze zaak niet heeft gedaan. Verzoeker heeft des te meer het volgende ingeroepen om aan te tonen dat hij een afhankelijksrelatie heeft met zijn kinderen, waarop niet wordt geantwoord :
Verzoeker oefent het ouderlijk gezag, inclusief het recht van bewaring, over de minderjarige Belgen uit.
Ze wonen samen te Leuven sinds de terugkeer van Meneer G. (..) in België in 2023 (zie gezinssamenstelling — stuk 7).
Verzoeker neemt op zich de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken (stuk 8).
Verzoekers familieleven en het hoger belang van zijn minderjarige kinderen moeten beschermd worden.
Er kan niet betwist worden dat verzoekers en zijn minderjarige kinderen een familie-cel vormen die beschermd moet worden, zelfs werden ze in het verleden fysiek gescheiden leven :
o Zelfs toen verzoeker jaren geleden erg ziek werd en in de onmogelijkheid was om naar België terug te reizen; zijn zijn echtgenote en kinderen hem gaan bezoeken en zijn met hem teruggekomen (zie attest verzekering — stuk 9);
o Verzoeker heeft nooit zijn kinderen en echtgenote achtergelaten maar zij zijn integendeel in contact gebleven desondanks de moeilijkheden die zij ondervonden; zij zijn hem gaan bezoeken in Rusland na zijn repatriëring (zie foto's en stampen in paspoorten — stukken 10, 11 en 12);
o Het bestaan van een familieleven tussen echtgenoten en tussen een vader en zijn minderjarige kinderen die samenleven kan enkel op basis van zwaarkrachtige elementen worden tegensproken, en dat is hier duidelijk niet het geval ; de nauwe banden worden trouwens bevestigd door de stukken van het dossier, samenwoonst sinds bijna 2 jaren in Leuven, foto's, bewijzen van bezoeken in Rusland, verzoekers' voortdurend wil om met zijn gezin verenigd te worden, hun gemeenschappelijke verblijfplaats;… uit niets mag geconcludeerd worden dat er geen sprake zou zijn van een beschermingswaardig familieleven; de hechte banden van het gezin worden ook bevestigd door de psycholoog (stukken 13 en 14), alsook de traumatiserend gevolg van een verwijdering :
"Ik kan getuigen van de hechte banden in het gezin. Ze hebben jaren erg geleden onder de afwezigheid van R. (..) en waren intens gelukkig toen hij terug was. Voor het welbevinden van zijn echtgenote en het welbevinden van zijn 3 dochters is zijn presentie wezenlijk. Zijn 'verwijdering' zal bovendien opnieuw traumatiserend zijn voor kinderen en echtgenote."

- *Verwerende partijs analyse van de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote is stereotypisch en houdt helemaal geen rekening met de talrijke documenten die neergelegd werden om de afhankelijksband tussen hen aan te tonen : verzoeker en zijn vrouw hebben elkaar nodig, en zorgen samen, zoals financieel als moreel voor de kinderen. Verzoekers echtgenote kan vervolgens niet alleen voor de 4 kinderen zorgen, verzoeker is de enige dat werkt, wat niet betwist wordt;*
- *Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een asielzoeker is en vervolgens niet naar Rusland kan terugkeren : wanneer zij van mening is dat het gezinsleven en de belangen van de kinderen beschermd kunnen worden door "contacten vanuit het buitenland" te onderhouden, verzuimt zij te preciseren waar verzoeker zich zou moeten vestigen, aangezien hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren en alleen zijn familie- zijn echtgenote en kinderen- heeft bij wie hij verblijft. De analyse van verwerende partij is dus ontoereikend, en vervolgens ook de belangenafweging;*

- *De motivering met betrekking tot het familieleven is niet passend, en het recht op familieleven wordt geschonden, inbegrepen het hoger belang van de kinderen ”*

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In de middelen wordt de kennelijke appreciatiefout aangehaald en wordt de schending ingeroepen van artikel 8 EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het EU-Handvest, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, alsook van beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel.
In een eerste onderdeel stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing onterecht verwijst naar een inreisverbod van de Franse autoriteiten. Hij stelt dat het inreisverbod reeds vervallen is.
In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat, aangezien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel opgeschort is overeenkomstig artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat ook moet gelden voor het inreisverbod. Een geschorst inreisverbod kan geen obstakel vormen voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging.
In een derde onderdeel stelt verzoeker dat België hem in bezit heeft gesteld van een verblijfsrecht en België dus zelf “afstand” heeft gedaan van dat Frans inreisverbod.
In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat er wel sprake zou zijn van een afgeleid verblijfsrecht. Hij benadrukt dat de referentiepersoon en zijn familie afhankelijk zijn van hem.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat de SIS-seining nog steeds actueel is en niet ingetrokken noch vervallen is, gelet op de volgende documenten in het administratief dossier:
(..)
Het bestuur gaat er aldus op redelijke gronden vanuit dat verzoeker nog steeds onder een inreisverbod staat.

Voorts stelt verzoekende partij ten onrechte dat het inreisverbod geen belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging, omdat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.
Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de uitvoering van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving wordt opgeschort tijdens de behandeling van een asielaanvraag. Dit artikel luidt als volgt:
De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.
Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.
Volgens de verzoekende partij moet hieruit worden afgeleid dat ook het inreisverbod geschorst wordt tijdens de asielprocedure, en dus geen obstakel kan vormen voor de gezinsherenigingsprocedure.
Echter, om te beginnen gaat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet enkel over de opschorting van de uitvoering van een verwijderingsmaatregel. Het zegt niets over het inreisverbod zelf.
Daarnaast is artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet van belang, omdat dat artikel specifiek de gevolgen van het bestaand inreisverbod regelt wanneer de vreemdeling een VIB indient. Artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.
Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”
Hieruit blijkt dat het inreisverbod gewoon in werking treedt en blijft bestaan. Het inreisverbod mag wel niet het recht op internationale bescherming belemmeren, maar dat betekent enkel dat een VIB (en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen) moet kunnen behandeld worden ongeacht het bestaan van een inreisverbod.
Ook de rechtspraak van de Raad van State bevestigt dit. De Raad van State heeft in het arrest met nr. 235.596 dd. 09.08.2016 immers geoordeeld dat het indienen van een vestigingsaanvraag veronderstelt dat de aanvrager niet onder een inreisverbod staat:
« Afin de bénéficier d’un droit au séjour, il faut nécessairement avoir le droit d’entrer en Belgique. La reconnaissance du droit au séjour requiert dès lors non seulement le respect des conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée mais également l’absence d’interdiction d’entrée prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11, ou sur la base de l’article 43 de la même loi »
Vrije vertaling : « om een verblijfsrecht te verkrijgen moet men noodzakelijkerwijs het recht hebben om België binnen te komen. Een verblijfsrecht in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet kan maar bekomen worden indien voldaan is aan de voorwaarden opgesomd in de desbetreffende artikelen

maar ook voor zover de aanvrager niet onder een inreisverbod staat in de zin van artikel 1, 8° en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.
De Raad van State heeft in het arrest nr. 247.421 van 17 april 2020 in de zaak A. 226.884/XIV-37.892 weliswaar geoordeeld dat de beoordeling dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten in strijd is met de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG. Er moet bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging inderdaad worden nagegaan of de derdelander al dan niet recht heeft op een afgeleid verblijfsrecht op grond van art. 20 VWEU (op basis van de richtlijnen die het HvJ vooropstelt)
Echter, het inreisverbod blijft bestaan en kan wel nog steeds een belemmering vormen voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging indien er geen sprake is van een zgn. afgeleid verblijfsrecht. Die mogelijke belemmering van een inreisverbod geldt dus niet voor de indiening van een VIB en ook niet voor een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.
Alleszins, het feit dat de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel wordt opgeschort in toepassing van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet wanneer de vreemdeling in kwestie – zoals in casu – een VIB indient, betekent niet dat een geldend inreisverbod geen belemmering kan vormen voor een aanvraag tot gezinshereniging van diezelfde vreemdeling. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet en met artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet (dat het inreisverbod niet vermeldt).
Verwerende partij wenst te vervolgen dat het feit dat verzoeker in 2016 in het bezit werd gesteld van een F+-kaart, ondanks een seining door Frankrijk, geen relevantie heeft voor de wettigheidstoets van de thans bestreden beslissing.
Het staat immers vast dat verzoeker in 2016 reeds over een verblijfsrecht in België beschikte en dat de SIS-seining door de Franse autoriteiten op dat ogenblik niet gekend was bij de Belgische overheid. De toekenning van een F+-kaart kan dan ook niet worden beschouwd als een soort "afstand" door de Belgische autoriteiten van de rechtsgevolgen van het geldend inreisverbod.
Bovendien en in iedere hypothese: het wettigheidsbeginsel primeert op de andere beginselen van behoorlijk bestuur, zoals bijvoorbeeld het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.
Verweerder wenst in dit opzicht te verwijzen naar volgende relevante rechtspraak:
• Hof van Cassatie - Arrest nr. C.09.0390.N, C.D.P.K., 2011/1, p. 75-81.
Het recht op rechtszekerheid kan echter door de burger niet worden ingeroepen indien dat beginsel leidt tot een beleid dat tegen de wettelijke bepalingen ingaat"
• Arbeidshof Antwerpen, - arrest nr. N-20070510-13 (2006-0413) d.d. 10 mei 2007
"De algemene beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet leiden tot een negatie van het wettigheidsbeginsel. Anders dan de beginselen van behoorlijk bestuur is het wettelijkheidsbeginsel immers rechtstreeks gegrond op een grondwettekst, namelijk artikel 159 van de Grondwet, naar luid waarvan de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.
Met verwijzing naar een schending van de redelijke termijn eis en de informatieplicht kan dienvolgens niet beslist worden dat appellant gerechtigd is op werkloosheidsuitkeringen indien niet voldaan is aan de wettelijke toelaatbaarheids- en toekenningsvoorwaarden Cass., 29 november 2004, J.T.T., 2005, 104 Arbeidshoven - Arrest nr N-20070510-13 (2006-0413) d.d. 10 mei 2007
• Hof van Cassatie - Arrest nr. C.09.0390.N, C.D.P.K., 2011/1, p. 75-81.
"Het recht op rechtszekerheid kan echter door de burger niet worden ingeroepen indien dat beginsel leidt tot een beleid dat tegen de wettelijke bepalingen ingaat"
De conclusie is dan ook dat de toekenning van een F+-kaart in 2016 geen afbreuk doet - en geen afbreuk kan doen - aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing en evenmin aan het bestaan en de geldigheid van het Frans inreisverbod.
Tot slot kan er alleen maar vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd wordt waarom er in casu geen sprake is van een afgeleid verblijfsrecht.
De bestreden beslissing luidt als volgt:
(..)
Het bestuur beschikt ter zake over een ruime beoordelingsvrijheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.
Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cfr. arrest RVV nr. 299 390 van 22 december 2023)
Verzoeker kan niet stellen dat de bovenstaande motivering kennelijk onredelijk is.
Waar verzoeker stelt dat er wel sprake zou zijn van afhankelijkheid tussen hem en de referentiepersoon, quod non, dient opgemerkt dat er, opdat er sprake zou zijn van een afgeleid verblijfsrecht, een zodanige afhankelijkheidsverhouding moet bestaan tussen die Unieburger en de derdelander dat de weigering tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als

geheel te verlaten. Zelfs indien er sprake zou zijn van afhankelijkheid zoals verzoeker dat beweert, toont hij nog steeds niet dat er sprake is van een afhankelijkheidsband in de zin van het arrest "K.A.". Verzoeker toont met zijn kritiek inderdaad niet aan dat zijn afwezigheid het feitelijk gedwongen vertrek van de referentiepersoon van het grondgebied van de Unie tot gevolg zou hebben. Een dusdanige afhankelijkheid is, in iedere hypothese, geenszins aangetoond.
De voor verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.
De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

2.3. Verzoekende partij voert onder meer de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Zij stelt dat de verwerende partij onterecht verwijst naar een Frans inreisverbod geldig tot 6 augustus 2030 nu nergens in het administratief dossier enige informatie terug te vinden is dat het bestaan van dergelijk inreisverbod staaft. In het administratief dossier bevindt zich daarentegen wel tegenstrijdige informatie over een Frans inreisverbod dat blijkens een printscreen van 2017 van SIS vervalt op 24 januari 2020 terwijl in een mailverkeer van de verwerende partij zelf plots het jaar 2025 aan bod komt.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Nazicht van het administratief dossier leert dat zich daarin volgende gegevens bevinden met betrekking tot het Frans inreisverbod:

- een mail van Interpol van 9 september 2016 met als bijlage het bericht van de Franse autoriteiten van 8 september 2016 aan de Belgische autoriteiten dat verzoekende partij door Frankrijk gesignaleerd staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied om redenen van staatsveiligheid;
- een printscreen uit de SIS-databank van 8 augustus 2017 waaruit blijkt dat verzoekende partij door de Franse autoriteiten op 12 februari 2015 SIS gesignaleerd werd op grond van artikel 24 SIS II-verordening, dat de seining gewijzigd werd op 24 januari 2017 en waarbij als vervaldatum vermeld wordt: 24.01.2020;
- een mail van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 februari 2024 aan het bureau C-SIS van de dienst Vreemdelingenzaken waarbij gewezen wordt op de Franse SIS-seining en waarbij de ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken de volgende vraag stelt: "*Motieven werden in 2016 reeds opgevraagd (invoering seining in 2015), volgens SIS werd de seining laatst geüpdate in 2022. Mag ik voorlopig reeds verdergaan op het antwoord/motieven van 2016 of kan dat niet?";*
- een mail van 28 februari 2024 van een ambtenaar van voormeld bureau C-SIS die in reactie op voorgaande mail stelt: *"Aangezien de SIS seining verlengd werd (en er geen nieuwe met een andere referentie werd aangemaakt) kan ervan uit gegaan worden dat de motieven niet veranderd zijn. De seining werd inderdaad in 2022 verlengd tot 2025, ik vermoed dat hun IRN een duur van 10 jaar heeft.";*
- een brief van een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken van 1 maart 2024 met volgende vermelding: "*Betrokkene staat, onder deze identiteit(en) geseind door Frankrijk (FRxxxxxxxxxxxxxxxx) met het oog op weigering van toegang en verblijf (artikelen 24 en 25 van Verordening (EU) 2018/1861). Voor verdere inlichtingen gelieve contact op te nemen met Bureau C-SIS.";*
- een printscreen in het administratief dossier ingevoegd op 10 september 2024 met als onderwerp Ontdekking SIS-seining, de identiteit van de geseinde, het Schengreferentienummer, de hit voor welke artikelen van de verordening en het OV-nummer;
- het H-form waaruit blijkt dat de Belgische autoriteiten op 1 maart 2024 de Franse autoriteiten bevragen over de reden van de seining;
- het H-form waaruit blijkt dat de Belgische autoriteiten op 10 september 2024 de Franse autoriteiten in kennis stellen van het feit dat verzoekende partij in België in de asielprocedure zit;
- een mail van 16 september 2024 van de federale politie met als bijlage het M-form van 13 september 2024 waarin de Franse autoriteiten laten weten dat verzoekende partij gesignaleerd staat omwille van haar betrokkenheid bij handelingen die een ernstig gevaar voor de openbare orde kunnen uitmaken;
- een schrijven van een ambtenaar van dienst Vreemdelingenzaken van 11 december 2025 waarin het volgende wordt vermeld: "*Betrokkene staat, onder deze identeit(en) geseind door Frankrijk met het oog op weigering van toegang en verblijf (artikelen 24 en 25 van Verordening (EU) 2018/1861). Voor verdere inlichtingen gelieve contact op te nemen met Bureau C-SIS. (..) seining nummer: FRxxxxxxxxxxx (..) alias van de seining: (..)".*

De Raad kan de verzoekende partij geheel volgen waar zij stelt dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat er een Frans inreisverbod is dat minstens geldig is tot 6 augustus 2030. Geen enkel van de voormelde stukken laat immers dergelijke vaststelling toe. Uit de stukken uit de SIS-databank (printscreens, H-form's, M-form) ligt enkel voor dat verzoekende partij door de Franse autoriteiten initieel gesignaleerd

stond tot 24 januari 2020 en dat de Franse autoriteiten op 16 september 2024 nog bevestigd hebben dat verzoekende partij gesignaleerd staat, maar in dit antwoord wordt nergens vermeld tot wanneer de signalering geldt. Dat het Franse inreisverbod geldt tot *"minstens 06.08.2030"* zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, wordt door geen enkel concreet stuk onderbouwd, dit alles temeer nog de verwerende partij eerder stelde dat het Franse inreisverbod maar verlengd werd tot 2025. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij wel naar het laatste schrijven van een ambtenaar van dienst Vreemdelingenzaken van 11 december 2025, maar naast het feit dat hierin ook nergens vermeld wordt tot wanneer de Franse seining geldt, dient evenzeer vastgesteld dat dit loutere schrijven van een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk als bewijs kan gelden voor het op datum van 30 januari 2026 (treffen van de bestreden beslissing) bestaan van een Franse signalering wanneer dit schrijven niet vergezeld gaat van concrete stukken uit de SIS-databank of vanwege de Franse autoriteiten die hetgeen gesteld door voormelde ambtenaar onderbouwen. Gelet op het gebrek aan dergelijke stavingsstukken in het administratief dossier, dient gesteld dat de verwerende partij niet aantoont dat de motivering dat verzoekende partij door de Franse autoriteiten als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied geseind staat tot minstens 06.08.2030 op goede gronden berust.

2.6. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de overige middelonderdelen is derhalve niet nodig nu de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

2.7. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 30 januari 2026, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER